

LBRIS

We know
books

Cătălin Ioniță

**RĂZBUNAREA
CATALANULUI**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

1.

Schimbul

Pungile zdrențuite de culoarea cafelei cu lapte zburau de colo-colo, într-un dans lălăit, acompaniat de zgomotele ascuțite ale bucăților de metal care mușcau adânc din colțurile aspre ale betoanelor. Perdeaua fină de praf alb ce sclipea în bătaia razelor care penetrau din loc în loc penumbra halei, ca prima zăpadă sub lumina lunii, crea un decor feeric. Doar că nu era deloc ceea ce părea.

Carlos stătea în fund, lipit cu spatele de unul dintre stâlpii de susținere ai halei și respira sacadat, tresărind violent de fiecare dată când gloanțele inamicilor îi găseau ascunzătoarea. Cimentul sfărtecat formase o pojghiță fină de praf care plutea în jurul său, împiedicându-l să respire. Palma încleștată pe mânerul pistolului era udă leoarcă și, oricât ar fi încercat, nu putea să-și

țină brațul nemișcat. De asta nici nu încercă să răspundă rafalelor din direcția opusă. Până când nu reușea să-și mențină frica sub control, n-ar fi fost în stare să nimerească ținta nici măcar din întâmplare.

“Fir-ar să fie,” îl auzi mârâind înfundat pe David, care era și el blocat în spatele unui stâlp paralel. “S-a dus dracu’ toată cocaina. Jur că o să-i omor pe cretinii ăștia!”

Lui Carlos îi veni să râdă isteric. Oare nu vedea penibilul situației? Erau prinși amândoi sub focul încrucișat al turbașilor cu care încercaseră să facă afacerea. Fuseseră trei, însă Kenny zăcea acum între el și David, cu ochii holbați către nicăieri. Un fir gros de sânge i se scurgea molcom din colțul gurii pe gât în jos și se unea în curbura umărului cu un pârâiaș voios ce țâșnea din pieptul făcut strecurătoare de gloanțele inamicilor, apoi se revărsa într-o baltă ce creștea neconținut pe ciment. Așa că acum erau doi la doi, însă nu se simțea deloc pe picior de egalitate cu cei care îl pândeau de partea cealaltă. Aproape că îi dădea dreptate tatălui său. Poate că rahaturile astea nu erau ce-i trebuia. Imaginea de început a intrării sale în afaceri era una dezastruoasă.

Gândul la taică-su îl făcu să strângă din dinți. Cum ajungea el în cele mai tâmpite momente să-i dea încă o lecție, la fel de nepotrivită ca celelalte lecții pe care încerca cu predilecție să i le vâre în cap. Iar el ura asta. De-aia se și împotriva cu toate puterile să fie doar o anexă a mărețului Catalanul. Avea nevoie să stea pe propriile picioare. Și asta putea să înceapă la fel de bine într-o hală nenorocită și uitată de lume ca asta.

“David, cred că e timpul să le răspundem la rahații ăștia,” zise

el, adunându-și în vorbele spuse tot curajul de care era în stare.

“Da, în sfârșit mai vii de acasă,” răspunse acesta cu un rânjel imens pe față, de parcă tocmai îi spusese că a câștigat la loto și nu că trebuie să-și miște curul în fața gloanțelor care zbârnâiau în jurul lor.

Carlos înghiți spasmodic, încercând să scape de bila de fierce ce îi stătea în gât, apoi se ridică în picioare în spatele stâlpului. Aruncă o privire în hală, ceea ce atrase două focuri de armă rapide. Primul glonț îl auzi zbârnâindu-i pe lângă cap, suficient de aproape încât ar fi putut să jure că a simțit curentul de aer mângâindu-i urechea. Cel de-al doilea mușcă din stâlp, aruncând în aer o puzderie de așchii mici de beton. Îi văzuse acum, stând aplecați pe deasupra mesei trântite într-o parte, pe care, cu câteva minute în urmă, se lăfăiau treizeci de pachete de cocaină. Valorau cam două milioane la prețul pieței. Acum drogul nu mai valora nimic, purtat cum era pe aripile brizei blânde care mătura ușor hala.

Trase și el, și reculul îi zdruncină brațul. Evident că ratase, însă glonțul trecuse mai aproape de cei doi decât sperase el și îi determină să se retragă în spatele tăbliei mesei. Asta îi asigură timpul necesar lui David să iasă și el pe jumătate din spatele stâlpului, fără să se teamă că va primi instantaneu un glonț în cap. Își îndreptă Glock-ul către masă și începu să tragă în timp ce răcnea ca un apucat:

“Ați belit-o, rahaților!”

Nu era cel mai eroic lucru pe care și l-ar fi putut închipui Carlos, însă era suficient pentru a-l liniști nițel, cât să nu-i mai tremure mâna în halul în care îi tremura. Începu și el să tragă în

direcția celor doi, alături de David, dublând eforturile acestuia de a-i scoate din ascunzătoarea lor.

Cel mai greu lucru de făcut atunci când te afli sub o ploaie de gloanțe e să-ți ții nervii în frâu. Chiar dacă masa era căptușită pe interiorul ei cu o placă subțire de oțel care rezista cu brio gloanțelor, o îmbunătățire adusă de traficanți din experiența schimburilor ratate, nu era deloc simplu să te afli în spatele ei, gândindu-te când va ceda. Nu se miră când unul dintre cei aflați sub tirul intens o zbughi din spatele mesei, încercând să ajungă după un alt stâlp aflat în apropierea ieșirii din hală. Poate că voia să o ia la sănătoasa, nu neapărat să obțină o poziție mai bună, însă Carlos nu avea să afle vreodată care fusese intenția lui. David își reglă tirul și îl nimeri chiar între omoplați. Omul se rostogoli greoi pe cimentul rece, scurmând cu degetele în praf, în timp ce picioarele îi tremurau incontrollabil. La cum se manifesta, cel mai probabil fusese lovit direct în coloană.

“Da, luați d-aci, fraierilor,” zberă prietenul său din toți rărunchii.

Carlos înghiți în sec privindu-l. Ochii lui David, care băteau în mod normal într-un verde pal, acum erau aprinși și vii, strălucind ca smaraldele șlefuite. Părul său cărlionțat se zbătea în toate direcțiile, și sprâncenele arcuite i se ridicaseră pe frunte ca două păsări în plin zbor. Câteva picături de sudoare se strânseseră la baza gâtului și străluceau hipnotic de sub gulerul cămășii albe de in. Arăta ca un poster ce tocmai prinsese viață și încerca să-și creeze propriul destin.

Sunetul împușcăturii care urmă îi întrerupse momentul de reverie. Se înjură în gând de tâmpit ce era, privind cu groază la

floarea roșie ce îi cuprinsese tot antebrațul lui David. Acesta scăpă arma și se retrase în spatele stâlpului de unde ieșise, prinzându-și rana cu mâna sănătoasă, și un mârâit de durere îi scăpă printre dinți.

Pentru o clipă fu atât de zăpăcit de ceea ce tocmai se întâmplase, că nu realiză de unde venise împușcătura. Apoi, când își rupse privirea de la David și se trezi holbându-se la fața implacabilă a inamicului rămas în timp ce îl țintea, simți cum îl lasă picioarele și făcu un pas în lateral pentru a se echilibra. Mișcarea involuntară probabil că îi salvase viața, pentru că glonțul lovi stâlpul chiar acolo unde cu o clipă mai devreme fusese fața lui. Se rostogoli greoi înspre stâlpul unde se ascundea David. Auzi ca prin vis o altă bufnitură și simți mușcătura fierbinte a glonțului în gamba dreaptă, însă nu se opri din mișcare. Odată ajuns lângă David, îl întrebă tremurat:

“Cât de rău e?”

“Rău,” replică acesta cu dinții încleștați. “Curge sânge ca la balamuc și nu-mi mai simt mâna. Nu pot să mai trag. Trebuie să te ocupi tu de nemernicul ăla, altfel ne-am ars!”

Carlos trase aer în piept, încercând să se calmeze. Printr-o minune, reușise să-și păstreze pistolul în urma cascadoriei pe care tocmai o făcuse. Îl verifică, apoi îl trase și pe al lui David lângă el. Mișcarea îi readuse aminte dureros că și el o pășise. Blugul prinsese o nuanță vișiniu-roșcată în zona rânii. Se decise să se uite înainte de a o face pe eroul. Își ridică pantalonul cu grijă și respiră ușurat. Nu era decât o ciupitură. Carnea era brăzdată superficial și sângerarea era pe punctul de a se opri. Se putea concentra pe ceea ce era mai important.

Se uită în jur, încercând să ia o decizie. În teorie, era simplu. Trebuia să îl împuște pe cel care se chinuia de câteva minute bune să îi omoare. În practică, era al naibii de greu. Scoase prudent țeava pistolului de după stâlp și bubuitura ce urmă îl făcu să tragă rapid mâna la adăpost.

Gândește-te, ce naiba e de făcut?

Ușor de zis, mai greu de făcut, mai ales cu inima care-i bătea ca un ciocan în urechi, acaparându-i toate simțurile. Gemu înfundat, lovind cu patul pistolului în cimentul rece. Asta atrase un nou glonț în direcția lui, lăsând o urmă în podea la o palmă de unde stătea. Pentru un moment, se uită distras la urmă, încercând să înțeleagă ce nu era în regulă.

Unghiul...

Cuvântul îl lovi cu forța unui baros. Nu era unghiul corect. Asta însemna că inamicul se deplasa. Se scufundă pentru un moment într-un nor de panică. Mai aveau câteva secunde până când urmau să sfârșească amândoi cu un glonț în cap. Apoi își privi prietenul și timpul se opri în jurul său. Panica se destrămă ca un fum și claritatea îi luă locul. Dacă se deplasa, inamicul era vulnerabil.

Strânse patul pistolului, înghiți în sec, apoi ieși cu totul de după stâlp și ținti în direcția în care se aștepta să fie trăgătorul, ținând cont de unghiul loviturii de mai devreme. La fix. Apăsă lin pe trăgaci de parcă era în poligon. O bufnitură surdă semnală faptul că cel din fața sa nu mai era o amenințare. Îl nimerise în plin. Aerul care părea că lipsise mai devreme reveni brusc, și Carlos își umplu plămâni recunoscător, în timp ce un fior de ușurare îi scutură corpul. Se deplasa șchiopătând până lângă

măsuța unde începuse totul și își recuperează smartphone-ul abandonat în focul confruntării, după apelul declanșator al întregii nebunii. Se întoarse apoi lângă stâlpul unde aștepta David.

“Hai!” îi spuse blând și îi trase mâna teafără pe după umeri. David se ridică cu greu în picioare și îl urmă. Era alb la față ca hârtia. Era clar că avea nevoie rapid de îngrijiri medicale. Se îndreptară cu pași mărunți către parcare unde își lăsaseră mașina.

Când ieși afară, soarele îl făcu să strângă din pleoape, apoi, când se obișnuiește cu lumina, crezu că visează. Lângă mașină se afla Matteo, rezemat într-o rână, cu o țigară în colțul gurii, cu o figură calmă, de parcă îi aștepta să iasă de la cumpărături și nu dintr-un schimb de focuri.

“Tu!?” îi spuse când ajunse lângă el.

“Haide, tatăl tău te așteaptă,” zise acesta, făcându-i semn să intre în mașină.

“Nu înainte ca David să primească ajutor,” scrâșni el din dinți.

Matteo îl privi de sus până jos, apoi dădu din cap înțelegător.

“Sigur! Mai întâi avem grijă de el!”

Zâmbi, bucuros de mica lui victorie, apoi toată adrenalina îl părăsi și se prăbuși alături de prietenul său pe bancheta din spate a mașinii. Matteo îl pansă rapid pe David, după care se așeză în spatele volanului și demară.

Carlos suspină încet. Urma o nouă bătălie și, sincer să fie, nu știa dacă nu cumva avea să fie mai periculoasă decât cea prin care tocmai trecuse.

2.

Ronnie

“Ronnie, trebuie neapărat să-mi faci cunoștință cu blonda aia de stă lângă tine!”

Bărbatul apelat trase ușor de volanul mașinii ca să depășească un Chevy Camaro îndărătnic. Uniforma stătea să pocnească pe el. De când se știa, avusese probleme în a-și găsi ceva pe mărimea lui și acum, de când cu mișcarea *Defund the police*, devenise aproape imposibil să obțină ceva care să-l cuprindă. Își trecu palma prin părul țepos și un fior îi scutură corpul ca de fiecare dată când constata cât de grav îi fusese afectată podoaba capilară. Era ciudat cât de mult începuse să-l deranjeze situația asta. Studiase problema din mai multe unghiuri. Cea mai bună soluție ar fi fost un implant. Chiar se interesase, însă se lăsase păgubaș când înțeleșese că l-ar fi costat cât o mână și-un picior.

“Ți-a picat cu tronc, Eddie?”

Partenerul lui, un băiat slab ca un țâr cu ochi căprui, înfundați în orbite, luă o gură din cafeaua cumpărată la ultima oprire și îl gratulă cu un zâmbet ce-i dezvăluia dantura de cal.

“Cum altfel? Cu perechea aia de țate ar putea să scoale orice bărbat din morți.”

Ronnie izbucni în râs. Eddie îi fusese repartizat de curând, un răcan de-abia intrat în poliție, pe care trebuia să-l învețe meserie. Îi luase cam o oră până când se decisese că îi place de el. Era ager, dezghețat și, cel mai important, avea simțul umorului, o calitate pe care o descoperea din ce în ce mai rar la cei din jurul său.

“Pe tine cu siguranță că te-ar scula! Ești ca un iepuroi în călduri!”

“Păi și ce e rău în asta? Nu așa zice și la Biblie? Creșteți și vă înmulțiți?”

“Așa e,” confirmă Ronnie binedispus. “Da’ până să trecem la fapte, ia zi, ai văzut meciul de aseară?”

“Cum să nu,” zise Eddie, gesticulând ca un apucat. “Îți zic, când a dat CJ pasa aia, de a plutit peste jumătate de teren, efectiv am înnebunit. Și cu cât calm a aruncat, de ziceai că e singur singurel pe acolo și nu cu două namile care se prăvăleau peste el.”

“Daa! Și când s-a înșurubat Devin pe lângă animalul ăla de Wallace și s-a aruncat după minge, de ziceai că e trofeul ligii. Am crezut că uit să respir până când a prins-o. A fost cel mai tare meci de fotbal din ultimii ani și încă n-a început sezonul regulat!”

“Să știi că da! Cred că anul ăsta o să facem o figură frumoasă. Era și timpul,” continuă Eddie pe un ton serios. “Mă săturasem să râdă toți prietenii de mine că țin cu Jaguars!”

Ăsta era un alt motiv pentru care Ronnie îl simpatiza pe